

Hoa Nghĩa Địa

Truyện ngắn của Quý Thế

.....
Hoa hồng nhung tượng trưng cho tình yêu nồng cháy
Hoa hồng đỏ nói lên sự say mê cuồng nhiệt
Hoa hồng phấn tình yêu ngây thơ đầu đời.
Hoa hồng vàng mối tình quý phái vương giả.
Hồng bạch ái tình tinh khiết...
.....

Tôi gò lưng, cong người, thóp bụng, nghiêng rặng, cố vận sức xuống đôi chân khẳng kheo, trắng trẻo gầy gò, đôi chân sinh viên, tiểu tư sản trí thức, đôi chân thành thị, đôi chân nhày đầm... đạp lên chiếc bàn đạp là một khối gỗ vuông làm chiếc pê-đan tự chế cho xích lô, pêđan thường chỉ ba bảy hai mươi một ngày là hồng. Chiếc xích lô nặng như cái cùm, nhích từ chút lên dốc. Nhờ những bông hoa hồng mà giờ đây tôi đã lên quá nửa dốc cầu Xóm Bống, một cái dốc mà giới xích lô ba gác rất sợ. Mọi bác xích lô, dù trên mười năm thâm niên nghề nghiệp, đến chân dốc đều phải "hạ mã", leo xuống xe cũng phải rất cẩn thận, nếu không xe chổng "ben" hất khách và hàng hoá xuống đất thì nguy to. Cũng có khi xe quá nặng, mặc dù đã cố nín vẫn cứ chổng ngược, lòi cả anh chàng lái xe bé như con nhái bén hồng chân toàn teng trên cái yên xe. Xuống đất an toàn rồi mới gỡ nón ra quạt và thở, đỡ mệt mới đẩy xe lên dốc. Không ai dám ngồi trên xe đạp lên dốc như tôi. Không phải tôi mạnh khoẻ hơn người, tôi dám làm như thế bởi tôi đang yêu, tôi có những hoa hồng và khúc ca hoa hồng, nó giống

như bài hò dô ta kéo pháo lên núi. Mặc dù hành khách của tôi đang chờ đây không phải cô tiểu thư khuê các, liễu yếu đào tơ, mình hạc xương mai, hay đứa bé học sinh tiểu học. Hành khách đi xe tôi là một chị bán cá, gọi là rối bờ, to lớn, mông bằng cái thúng, đến nổi ngồi xích lô còn chật. Chị ta không đi mình không, chị đi với hai thúng cá thu, cá ngừ, cá chù đầy đã nặng còn ướp nước đá. Tôi tính trọng lượng này không dưới tạ.

Đến nửa dốc thì bao nhiêu hoa hồng và bài ca hoa không tài nào giúp tôi nhích thêm được bước nào. Tôi vội vàng nhảy phóc xuống xe và luôn luôn nhớ bài học " hạ cánh an toàn" chổng lại cái nạn chổng "ben". Và tôi đã hạ cánh an toàn thật. Không thể để chiếc xe đứng giữa dốc nguy hiểm như thế này, xe ô tô luôn có con chặn, khúc gỗ to hình tam giác. Xích lô làm gì có đủ đồ nghề. Tôi vừa chổng lại sức tuột lui, vừa đẩy lên dốc. Cuối cùng chiếc xe chở chị bán cá cũng đến được chỗ bằng. Tôi ghìm xe lại thở, tối thui mặt mày. Nắng lên, những con thuyền no cá đậu đầy cửa sông dập dờn trên sóng, lấp loá nắng. Cửa sông có một đảo bé là những hòn đá to chông chát lên nhau, trông như ổ trứng của loài thủy quái khổng lồ.

Từ sáng đến giờ không phải vô cơ mà tôi luôn luôn nghĩ tới những đoá hoa hồng. Chiều nay sinh nhật Phương Lan, người tôi yêu mà nàng lại yêu hoa hồng, buộc tôi phải yêu theo. Một anh chàng xích lô ba gác như tôi hơi sức đâu đi yêu những cái vớ vẩn, những đoá hoa hồng và ý nghĩa của việc tặng hoa. Theo nàng hồng là hoa hậu loài hoa. Màu sắc loài hồng mang ý nghĩa này nọ là do nàng chép từ trong sách vở, Phương Lan bảo tôi học thuộc lòng, để theo nàng thì khi tặng hoa cho nàng, chọn hoa và màu sắc sao cho đúng ý nghĩa. Tôi chịu theo ý thích xa hoa trưỡng giả, ngộ nghĩnh của nàng, chứ cái thứ xích lô ba gác như tôi có cần gì ý nghĩa hoa hồng. Chiều nay sinh nhật Phương Lan, giờ này tôi chưa có hoa tặng nàng, làm sao đây? Phương Lan, cô gái con nhà giàu sang đài các, sánh với tôi thì một trời một vực, giống như nàng công chúa và hoàng tử mặc lột cóc. Tôi là một vị hoàng tử bị cuộc đời và thời thế, đúng là một mụ ác tiên cách mạng hôn một cái hoá thành cóc. Dĩ nhiên Phương Lan không thể yêu một thằng xích lô ba gác như tôi. Tôi giấu biệt tung tích mình. Mỗi lần tôi xuất hiện bên nàng đều dưới cái lột của một vị công tử hào hoa phong nhã. Tôi đóng vai này khá đạt cũng nhờ trước đây tôi đã sống ở giai tầng trên.

Tôi có bằng cấp cao, chức phận lớn và lại thêm một bộ mặt điển trai. Thời thế giống như cái sàng, lật một cái, tôi từ lớp trên lộn xuống đáy, bằng cấp thành giấy lộn, địa vị cao, không bị đi tù là may, nay thành anh phó thường dân, còn tiền bạc là thứ khó giữ nhất, nó giống nước đá, không có tủ lạnh, để ngoài gió một lúc sau tan hết. Tôi hết tiền từ "khuya". Lúc đầu tôi cố lê la khắp nơi tìm việc làm đúng với nghề nghiệp khả năng

mình. Tới đâu trưng ra cái bản lý lịch "màu xám tro" cũng đều bị lắc đầu. Chỉ còn cách trông cậy vào chính đôi chân của mình. Tôi liều mạng đạp xích lô với đôi chân trắng trẻo khăng kheo như cây sậy chỉ dùng vào việc bước những bước tăng-gô là lướt, những bước valse dìu dặt... đôi chân nhảy đầm là tốt nay bị trưng dụng vào việc nặng nề, cũng tội nghiệp cái thân tôi, song cứ nghĩ mình chỉ làm tạm một thời gian rồi chuyển ngành. Nhờ nghĩ thế mà tôi vẫn tiếp tục cuộc phiêu lưu không bờ bến, phía trước mờ mịt tương lai. Tôi mới ra nghề, kiếm tiền ít, chưa dám thuê xe riêng, tôi đạp chung xe với một ông lão có nhà ở núi Sạn, gần trại phong. Ông đạp ngày, tôi đạp đêm. Đạp xe đêm mắt ngủ khổ sở lắm song được cái không chường mặt ra cho thiên hạ nhìn. Dù có khổ sở cách mấy đi nữa, đã là thanh niên, tới tuổi không ai tránh được chuyện yêu đương. Ban đêm trên những chuyến xe "hành hiệp giang hồ" tôi cũng gặp mấy cô bán hàng rong, bán vé số, trứng vịt lộn... đại loại những nghề hạ tiện như tôi, cân sức, cân tài, xứng đáng với nghề nghiệp của tôi. Họ thích tôi nhưng tôi đâu có chịu. Tôi ngược lên và tôi nói cao, cao quá sức mình, tôi yêu Phương Lan, một nàng tiểu thư khuê các giàu sang và rất đẹp được nhiều vị công tử hào hoa săn đón. Tôi lâm vào một cuộc tình, cuộc tình không lối thoát, không tương lai, tôi đặt tên là "cuộc tình không cân sức". Ai có thử qua kiểu cuộc tình không cân sức thế này sẽ thấy thế nào là khổ đốn, "biết thế nào là lẽ độ"...Tôi giấu biệt "nhân thân" và sống theo một cái kiểu lạ đời, từ ngữ bây giờ gọi là "phồn vinh giả tạo".

Nhiều lần tôi dẫn nàng dạo phố, vào những ngôi quán, nhà hàng, vũ trường sang trọng nhất thành phố này. Để có tiền phục vụ cho những cuộc rong chơi phù phiếm, tôi phải làm việc cật lực và nhịn mọi thứ chi tiêu, kể cả cái chi tiêu vô cùng quan trọng là mua gạo nấu cơm ăn mà sống. Tới bữa tôi nhai qua loa vài củ khoai lang, nhai cả vỏ. Tôi làm việc nặng, ăn uống như thế, làm sao đủ năng lượng để nói theo từ ngữ bây giờ là tái tạo sức lao động? Và tôi cũng đã có lần phải trả giá cho sự sai lầm cơ bản về định luật bảo tồn năng lượng này. Một hôm tôi dẫn nàng vào vũ trường, đang vì vu theo tiếng nhạc, tôi thấy xây xẩm mặt mày, bụng dạ cồn cào rất khó chịu. Suốt đêm qua tôi đạp xe, cả ngày chẳng ăn uống gì ra hồn, tối lại phải bấm bụng uống hai lon bia ngoại. Tôi liền buông nàng ra chạy nhanh vào toa-lét. Tôi gập mình xuống cái lavabo bằng sứ trắng tinh, chọc cổ mưa. Bao nhiêu khoai lang với thứ nước chua chua trào ra. Ác một nỗi tôi ăn khoai cả vỏ, nhai ngấu nghiến qua loa, vỏ khoai lang màu đỏ là thứ rất lâu tiêu, nổi bật trên nền men sứ trắng. Tôi chưa kịp mở nước xối tãn tích này đi thì Phương Lan xô cửa đi vào. Nàng hét lên, tưởng tôi học máu! Cũng may tôi mở nước xối đi. Tôi kể câu chuyện bê bối này để thấy cái tình yêu không cân sức nó đẩy người vào cuộc sống cơ khổ như thế nào.

Chiều nay sinh nhật nàng, tối qua tôi chạy xe suốt đêm nhưng không kiếm được đồng nào, toàn bạn hàng quen mà lại đi chịu. Cuộc xe chở chị bán cá hồi sáng nay cũng đi chịu. Giờ đây tôi chưa biết phải "khắc phục" ra sao? Tôi đem xe trả lại lão Tư, mượn cục xà phòng giặt ra giếng ngồi giặt và nghĩ ngợi. Tôi nghĩ, cứ yên tâm, đời tôi không thiếu những dịp may hiếm có, và tôi là người trung, xưa nay đã có câu "người trung mắc nạn có tiên xuống phò". Chờ đợi "bộ áo quần ăn nói" khô, tôi diện vào và cứ lên đường. Tới đâu hay tới đó, người như tôi chẳng lẽ trời đất không thương? Tôi đi, mắt ngược lên nhìn những áng mây mang đầy ánh sáng tha thướt trên nền trời, miệng huýt sáo và cố thường thức ngọn gió chiều mát rượi, làm ra vẻ người nhân từ vô tư, thật sự lòng tôi rối như tơ vò. Tôi ra phố, con đường băng ngang qua nghĩa địa núi Sạn, mờ mịt sang hèn lớp lớp. Vào đây trong cõi hư vô con người vẫn không được bình đẳng. Những ngôi mộ có hình thánh giá, công giáo, nằm xa những ngôi mộ có chữ vạn, Phật giáo. Những ngôi mộ sang trọng, xây cất tốn kém còn hơn ngôi nhà lầu, nằm cạnh những nắm đất thấp lè tè, cỏ áy bóng tà, không nhang khói, tội nghiệp.

Đang đi bỗng tôi chú ý đến một ngôi mộ lớn. Bia là một tấm đá đen mài bóng loáng, khắc chữ, mạ vàng. Trước mộ có bát nhang bằng sứ trắng sáng loáng, chân nhang cắm đầy. Cạnh đó có một bó hoa hình như vừa cúng sáng nay, ngôi mộ nhà giàu, có mai che nắng nên bó hoa dù không có lọ nước vẫn còn tươi tốt. Hoa hồng nhung, màu đỏ thắm, đỏ bọc-đỏ đang thời kỳ hé mở hàm tiếu. Bó hoa được gói bằng giấy bóng kính, thắt chiếc nơ lụa xanh, sắc lụa óng ánh, rất sang trọng, đắt tiền và cũng rất mỹ thuật. Ôi, cả ngày hôm nay tôi luôn nghĩ tới cái này đây. Ngay khi ấy tôi vẫn chưa có ý định nào, bỗng một ý tưởng tuyệt vời vừa loé ra: tại sao mình không mượn bó hoa này tặng Phương Lan? Kể ra thì cũng không đúng, ai lại đi ăn trộm hoa. Song chỉ một lúc sau tôi lại nghĩ khác. Trộm hoa cũng là tội, song là tội nhẹ, nhất là hoa của người chết. Người chết cần hoa làm gì kia chứ. Và thế là tôi đứng nghiêm trang trước mộ, khấn vái người khuất mặt bỏ qua cho cái tội trộm hoa. xong tôi cúi xuống cầm lấy bó hoa. Lại một lần nữa tôi thấy cái câu "người trung mắc nạn có tiên xuống phò" là đúng. Tôi cầm bó hoa đưa lên mũi, không thơm tho gì cả, phải rồi, hồng nhung đâu có hương thơm. Và tôi lầm nhảm "...Hồng nhung tượng trưng cho tình yêu nồng nàn..." Lần này chắc Phương Lan thích lắm.

Tôi đến nhà Phương Lan đúng lúc nàng thổi tắt 22 ngọn nến. Thấy tôi nàng reo lên, tất cả mọi người nhìn tôi. Họ nghĩ tôi chính là hoàng tử của lòng nàng. Phương Lan đỡ bó hồng nhung tặng phẩm trên tay tôi, đặt nơi bàn, chỗ để đủ thứ tặng phẩm sang trọng của bạn nàng. Nàng dẫn tôi đi giới thiệu với mọi người trong bàn tiệc và nàng đặt tôi ngồi cạnh, ý hẳn đây là chỗ danh dự nhất. Buổi tiệc rất vui. Có thêm nhiều tiết mục văn nghệ tự biên tự diễn, mấy người hát. Tôi cũng được yêu cầu hát. Tôi cầm đàn ghi ta hát một bài. Tiếng ca và tiếng đàn điêu luyện của tôi hơn hẳn mấy ca sĩ nghiệp dư kia. Tôi được nhiều tràng pháo tay tán thưởng. Mấy cô gái nhìn tôi ngưỡng mộ và Phương Lan rất thích, tôi là niềm tự hào của nàng. Tối lại, tất cả mọi người về hết. Phương Lan đến bàn để quà sinh nhật, điểm từng món và có lời bình. Cuối cùng là bó hồng nhung tặng phẩm của tôi. Nàng làm như cô giáo dò bài, hỏi ý nghĩa tặng phẩm hồng nhung. Tôi liếng thoảng như cậu học trò:

- Hoa hồng nhung tượng trưng cho...

- Tốt lắm. Nhưng này?

- Sao?

- Anh mua ở đâu bó hoa mười đoá hồng nhung đẹp như thế này?

- Mua ở chợ Đầm, sáng nay.

Phương Lan phân vân:

- lạ nhỉ?

Tôi hỏi:

- Em nói sao?

- Sáng nay em cũng ra chợ mua hoa, em thích nhất là hoa hồng nhung đang độ hàm tiếu.

- Thì anh cũng mua ở chợ Đầm như em.

- Nhưng sao em không gặp anh?

- Chợ đông, gặp sao được.

- Chợ Đầm chỉ có một cửa hàng bán hoa hồng Đà Lạt. Lẽ ra mình phải gặp nhau...

Tôi bắt đầu nao núng:

- Nhưng em mua hoa làm gì?

Phương Lan:

- Hằng năm, cứ mỗi dịp sinh nhật của em. Em thường mua hoa ra nghĩa địa dâng cúng ba, báo cho ba biết em thêm một tuổi.

- Mộ ba nơi đâu?

- Núi Sạn, phía bắc Nha Trang.

Thôi chết rồi. Tôi hoảng hồn, cố gắng bình tĩnh. Nếu nàng biết tôi trả lời sao? Phương Lan vẫn chưa buông tha, nàng bắt đầu nghi ngờ, nói:

- Sáng nay chị bán hoa nói chỉ còn bó mười bông hoa hồng nhung này. Đó là những đoá hoa cuối cùng. Vậy anh mua hoa ở đâu. Khi cả Nha Trang chỉ còn bó hoa cuối cùng?

Bỗng nhiên tôi lại nảy ra ý kiến:

- Thì anh cũng ra chợ đầm mua. Có thể anh đi sớm hơn em, hoặc là chị bán hoa nói láo, với lại những người buôn bán bao giờ cũng nói ấy là món hàng cuối cùng để đòi giá cho cao.

Tôi tưởng nói thế tôi đã gạt được mọi điều nghi ngờ nơi nàng. Nhưng hình như không. Nàng cầm bó hoa lên xem, nói:

- Giống hệt bó hoa em mua, cũng với chiếc nơ lụa xanh này, không lẽ...

Phương Lan nhìn tôi nghiêm nghị hỏi:

- Anh còn nhớ ý nghĩa của việc tặng hoa không?

Tôi như học trò đọc bài: hồng nhung tượng trưng... Hoa hồng đỏ tượng trưng... Hoa hồng phấn tượng trưng... hoa hồng vàng tượng trưng... Tôi cãi:

- Tất cả biểu trưng kia do con người đặt ra chứ hoa đâu có biết.

Giờ đây tôi tưởng đã đánh tan mọi nghi ngờ nơi cô gái khôn lanh tinh tế và tinh quái này, cho nên tôi mạnh dạn đặt câu hỏi:

- Tại sao không có hoa hồng đen, loài hoa đối trá...

Phương Lan cười khẩy, cầm bó hoa lên, nói:

- Có hoa hồng đen đấy...

Tôi lạnh cả người!

Hố Đen

Truyện ngắn của Quý Thế

Vũ trụ vô biên đầy sự lạ. Ngành thiên văn hiện đại đưa ra lý thuyết về sự tồn tại của những cái gọi là "hố đen". Hố đen là ngôi sao mà vật chất bị nén lại cực độ, có trọng lực khổng lồ, sức hút mạnh đến nỗi cả ánh sáng của chính nó cũng không thể thoát ra làm cuộc chu du đến quả đất cô đơn của chúng ta, để cho những nhà thơ thêm nhiều thi hứng và cũng để các đôi tình nhân chỉ sao mà thề nguyện.

Có một người, trong mười mấy năm qua, đêm nào cũng ngược mắt nhìn trời, đó là nhà thiên văn Khánh Sơn. Ông đã bỏ nhiều năm trong cuộc đời ngắn ngủi của mình, để nghiên cứu, để chứng minh về sự hiện hữu của "hố đen" Công trình nghiên cứu của ông không có gì hứa hẹn thành công, và chẳng biết đến bao giờ mới chấm dứt. Đối với chúng ta thì trên đời chẳng có việc gì nhàm chán cho bằng công việc của những nhà thiên văn. Đêm này qua đêm khác, họ miệt mài bên chiếc kính thiên văn, hướng lên bầu trời quan sát những vì sao. Những ngôi sao thì vẫn là những ngôi sao, nghĩa là đời đời không một chút thay đổi, thế mà người ta không chán. Mỗi nhà thiên văn thường có duyên nợ với chòm sao nào đó. Riêng Khánh Sơn lại chọn cho mình ngôi sao không có ánh sáng, đó là hố đen, một ngôi sao đen thì thử hỏi còn gì chán cho bằng? Thế mà từ ngày ông thành hôn với người đẹp Mộng Tuyền cũng là lúc ông đắm mình trong một thứ đam mê kỳ quái, ham muốn bệnh hoạn và bèn bĩ đến nỗi quên cả sự hiện diện của cô vợ mới cưới xinh như mộng. Ngay trong đêm tân hôn, nhà thiên văn vẫn say sưa công việc nhìn sao, khiến cho cô dâu xinh như mộng, rạo rực như lửa, tò mò như trẻ con phải cô đơn trên chiếc giường hợp cẩn, có đôi gối thêu loan phượng và hàng chữ "Đẹp duyên giai ngẫu, sắc cầm hòa hợp". Trong cái đêm thiêng liêng ngà ngọc đó nhà thiên văn của chúng ta vẫn không bỏ được thói quen, bước tới cửa sổ, ngồi xuống chiếc ghế bành bọc da, khi đã ngồi xuống, khó lòng đứng lên. Ông hướng ống kính về phía thiên hà mang ký hiệu GM1000 tìm hố đen.

Ông bị cái hố đen thu hút say sưa đến nỗi quên luôn cô vợ mới cưới ngay trong đêm tân hôn. Thiên hà GM1000 là một khối tinh vân khổng lồ gồm hàng tỷ ngôi sao nằm ngoài rìa dãy Ngân hà mà hàng đêm chúng ta nhìn thấy giống một vệt sữa loang từ đông sang tây. Khánh Sơn tin rằng, trong hàng tỷ ngôi sao ấy, thế nào cũng tồn tại hố đen. Ông tính toán, về mặt lý thuyết thì hố đen nằm cạnh ngôi sao an-pha 1234, và cũng theo lý thuyết, không chóng thì chầy, ngôi sao này cũng bị hố đen hút mất vào trong cái lỗ đen khổng lồ ghê gớm ấy. Lý thuyết là thế song trong thực tế chưa ai trông thấy hố đen nuốt chửng một ngôi sao như thế nào. Nhà thiên văn Khánh Sơn tin tưởng một cách sắt đá rằng, chính ông với lòng say mê và kiên nhẫn tuyệt vời sẽ được chứng kiến cảnh tượng hố đen nuốt ngôi sao an-pha 1234 ra làm sao. Và thế là từ năm này qua năm khác ông không dám bỏ sót một đêm nào để rình rập giây phút kỳ diệu mà ông tin rằng thế nào cũng xảy ra. Đêm nào ông cũng hướng ống kính lên trời, mắt đăm đăm, tay ghi chép những chữ, những con số, những hình vẽ chỉ có ông là hiểu. Theo tính toán rất chính xác ghi trong sách vở tham khảo thì hố đen ở cách xa chỗ ông ngồi quan sát nó là 4.500 năm ánh sáng. Nhưng cái hố đen dù ở xa đến thế lại có hấp lực ghê gớm. Nó cuốn hút tâm trí ông còn hơn cô vợ đẹp đang nằm chờ ông, và chỉ cách ông có 4,5 mét.

Đó là nói về thời kỳ mới cưới vợ mà còn thế. Thời gian sau đã thành vợ chồng ngôi sao đen vẫn cuốn hút tâm trí ông không chịu buông tha mà còn thêm mạnh mẽ hơn. Đến nay ông năm mươi, Mộng Tuyền ba lăm, cái tuổi rục rờ như một đóa hoa mãn khai. Thế mà với nhan sắc ấy cũng chẳng thắng nổi cái ngôi sao đen thui chết tiệt kia. Nhiều lần Mộng Tuyền ngồi nhìn ông chồng bác học của mình, thần thờ, đờ đẫn như người mất hồn, nằng ngao ngán lác đầu... Lão ta say mê nghiên cứu đến nỗi trong bữa cơm, cặp mắt cũng dán vào tập san thiên văn, còn bàn tay cầm đũa quờ quạng gắp thức ăn một cách vô thức, được cục gì cho vào miệng cục đó. Có lần lão ta sượt nuốt cục bông gòn, Mộng Tuyền vừa dùng lau son phấn, lau mồ hôi, tiện thể chùi luôn cái mõm con chó Lu, chưa kịp ném. Chiều hôm nay bỗng nhiên nhà thiên văn rúng động tâm can. Tuy là nhà khoa học nhưng ông tin rằng ngoài cái thế giới vật chất hữu hình này, tồn tại một thế giới khác, thế giới siêu hình, thế giới phản vật chất, thế giới của không gian, thời gian, quá khứ, tương lai dồn lại một cục hay phân chia lớp lang như bánh da lợn. Đó là thế giới mà ông không biết gọi tên là gì, cứ tạm thời kêu là thế giới tâm linh. Hôm nay có "một cái gì đó" báo trước rằng sẽ "có một cái gì đó" rất quan trọng sắp xảy ra. Quả nhiên đó là một đêm kỳ dị chưa từng thấy. Đêm trong vắt như được căng ra bằng giấy bóng kính và những ngôi sao thì sáng một cách lạ thường. Thực là một đêm lý tưởng để nhìn sao. Nửa khuya thì sự lạ xuất hiện. Ngôi sao An-pha 1234 rung động, co giật và băng qua một vùng thiên thạch, nó tiến lại gần, quay mấy vòng, lảo đảo giống như người say rượu, rồi ngã chúi vào hố đen, biến mất trong đó không còn chút dấu vết nào! Nhà thiên văn rùng mình, lạnh toát. Hạnh phúc tràn ngập ứ tới cổ họng. Ông không muốn khóc, nhưng nước mắt cứ rơi là tả.

Trời ơi! Ông là người duy nhất trong cái thế giới mấy tỷ con người chứng kiến được cái cảnh kỳ diệu của thiên nhiên.

Cùng trong giây phút đó người đẹp Mộng Tuyền càng đẹp hơn trong bộ áo ngủ mỏng như tơ nhện và cũng một màu đen tuyền. Toàn thân nàng là một màu đen trong như một làn khói, với đôi mắt đen rực lửa, một thứ lửa đen, "ánh sáng đen" loang lóang. Mộng Tuyền bực bội vô cùng. Nàng oán hận những ngôi sao, rửa thắm: *"Lũ sao chết tiệt kia! Tại sao chúng mày lại nhẹ cái đêm nay để sáng lên lên một cách quái gở. Bọn chúng mày đã làm khổ ta một đời nay còn muốn làm khổ cho ta sao?"* Mộng Tuyền đảo mắt nhìn quanh, khi đã chắc chắn không có ai nàng vội vàng tháo một chiếc chìa khóa trong xâu chìa khóa hàng chục chiếc của mình. Nàng cẩn thận cuốn chìa khóa trong chiếc khăn tay giống như người ta cuốn chổi, nhìn trước nhìn sau, ném qua vờn nhà bên cạnh. Chìa khóa rơi chỉ gây ra tiếng động nhỏ. Trong bụi cây có một bóng đen bò ra nhặt. Đứng vào lúc hồ đen nuốt chửng ngôi sao cũng là lúc anh chàng hàng xóm bị cái áo ngủ màu đen trùm kín đầu đuôi!

Sáng hôm sau, khi nàng Mộng Tuyền còn mỗi mệt ê chề, chưa thức dậy nổi thì nhà thiên văn Khánh Sơn đã thức dậy. Cả đêm qua ông không hề chớp mắt. Ôi bao nhiêu công lao của ông đã được đền đáp xứng đáng. Trong một phút đầy hạnh phúc, yếu lòng, ông nghĩ đến người vợ trẻ đẹp của mình cả một đời hy sinh cho khoa học, ông tự nguyện hiến dâng tất cả vinh quang cho nàng. Sau này cả nhân loại sẽ gọi tên ngôi sao đó là "Sao Đen Mộng Tuyền" Ông liền đến bưu điện trung ương gửi cho hội thiên văn quốc tế cái điện tín khẩn: *"Tôi vừa khám phá ra một hố đen. Tôi đã chụp hình, quay phim, tôi sẽ gửi tài liệu đến sau. Nay tôi có một nguyện vọng, tôi dành tất cả vinh quang này cho vợ tôi, người cùng tôi bao năm qua chia xẻ khó nhọc mới có được thành tựu này, Tôi hi vọng ngôi sao đó sẽ được quý ngài công nhận và đặt cho cái tên Sao Mộng Tuyền..."*

Lòng tràn ngập hạnh phúc, nhà thiên văn trở về nhà.

Ông đẩy cửa đi vào, ngôi nhà vắng tanh. Cuối cùng thì ông cũng biết cô vợ quý hóa của ông đã bỏ ông. Ông thả mình xuống ghế thẫn thờ như người mất hồn. Lúc này ông mới chú ý tới một sự thay đổi. Không biết ai vào đây xoay hướng chiếc kính thiên văn, thay vì hướng tới các vì sao giờ đây lại hướng thẳng đến cái giường ngủ của hai vợ chồng. Bởi ông là nhà bác học chính cống nên ông rất ngại thơ chuyện đời. Ông ngẫm nghĩ hồi lâu, đến khi đã tìm ra chân lý ông thở dài não nuột than: *"Tội nghiệp nàng!"*

Hôn

Truyện ngắn của Quý Thế

Nhà chật, người đông, phòng riêng không có, chỗ kín đáo cũng không; vợ chồng mới cưới biết hôn nhau ở đâu? Vấn đề thực nan giải, vợ chồng anh Nguyễn chị Lý suy nghĩ "nát óc" vẫn chưa tìm ra giải pháp. Người ta thường nói bóng tối là đồng minh - trời sinh của ái tình. Thế nhưng bóng tối của ai chứ hai người này lại không có. Trong nhà chẳng tìm ra chỗ nào có bóng tối dù đó là ban đêm hay một hai giờ khuya.

Nhà trước dùng làm phòng khách có đặt bàn thờ ông Địa. Hai mươi bốn giờ trong một ngày đều có chong ngọn đèn dầu, thứ đèn hột vịt, ban ngày tù mù song tối lại sáng trưng. Ông Cả, chủ nhà, không bao giờ để cây đèn cạn dầu, đèn mới lừng lừng ông đã kêu chú Oi châm đầy, lau sạch bóng, làm tim. Anh Nguyễn không hiểu ông Địa cần gì cây đèn cỏi con này? Ông ngồi trong cái am nhỏ sơn màu đỏ đầy bụi bặm để dưới đất trong xó nhà. Ông nhìn cái bánh tráng nướng với cục đường đen, ông cười, cười suốt ngày. Người ta thường cúng ông địa bánh tráng với đường đen, hai món ăn này rẻ tiền lại kém hấp dẫn, không hiểu tại sao ông thích?

Nhà ngang, chỗ đặt bàn thờ gia tiên không khí tĩnh mịch, tĩnh mịch nhưng lại chẳng âm u. Vòng hào quang cuộn cuộn để trang trí tỏa ánh sáng suốt ngày đêm. Mấy năm gần đây nhờ nền công nghệ tiên bộ người ta chế tạo được hào quang dỏm của các đấng tối cao bằng cây đèn có những vòng xoay tỏa ánh sáng từ trong ra ngoài. Bây giờ khoa học phục vụ mọi lĩnh vực của đời sống. Cây nến điện có ngọn lửa vàng bập bùng triền miên chẳng bao giờ tắt, cây hương điện có cả cái tàn tro trắng cong xuống rất đẹp, rất giống và mâm ngũ quả làm bằng nhựa tổng hợp trông ngon lành chẳng khác nào trái cây thật. Chỗ này cũng chẳng phải là lãnh địa của tình yêu. Ông bà Cả mà bắt được thì chết!

Trong nhà bếp: cũng chẳng gì hơn. Mới chạng vạng bà Cả đã bật cái bóng đèn tròn mười lăm oát. Bà chong đèn suốt đêm vì sợ mèo ăn vụng thức ăn, bà lại sợ chuột. Tuy ngọn đèn lâu ngày bị khói với mạng nhện bám đầy nhưng đêm lại thường điện rất mạnh nên sáng lắm. Trong chốn bếp núc đầy mùi nước mắm hành tiêu ớt tỏi, cũng chẳng là nơi khơi gợi tình yêu bốc cháy.

Nhà chật, vấn đề ngủ chung cũng không thực hiện được. Anh Nguyễn nằm ở bộ phản gỗ với ba đứa em trai, tối lại giăng cái mùng lính cũ rách nhiều lỗ. Chị Lý nằm chung với hai cô em chồng ở cái chái cạnh bếp. Hai nơi cách trở sơn khê vì phải đi qua cái giường rộng một thước hai của hai ông bà Cả. Hai ông bà già lại rất tình ngủ, động một tí đã biết, ở nhà trên mấy đứa em chửa quậy đã nghe bà Cả lên tiếng hỏi. Băng qua cái phòng tuyến được trang bị máy móc điện tử cực nhạy này rất khó khăn. Bộ đội đặc công thứ thiệt chưa chắc đã qua được. Nguyễn để ý thấy đêm khuya mọi tiếng động dù nhỏ cách mấy cũng phát to lên. Vài hạt cát dưới bàn chân cũng phát tiếng kêu lạo xạo rất rõ. Cái xương bánh chè nằm trong đầu gối anh ban ngày chẳng thấy động, tối lại mỗi bước đi kêu lắc cắc không có cách gì làm cho nó im mồm.

Anh Nguyễn cũng không phải là người thiếu óc sáng tạo. Thuở còn ở tiểu học có thầy giáo đã phê học bạ anh là "nhiều sáng kiến". Anh nghĩ; hay là kéo nhau vào rạp hát? Anh đã thử đưa vợ vào rạp vài lần rồi mới rút ra kết luận nơi ấy không phải là chỗ để ái tình thăng hoa. Lần đầu vào rạp anh gặp đoàn nhạc nhẹ. Nói là nhạc nhẹ nhưng thực ra tất cả đều nặng. Âm thanh điện tử phục vụ cho thứ nhạc gọi là nhạc Rock kim khí nặng (Heavy metal rock) làm cho mọi người điếc con ráy. Thêm vào đó ánh sáng chớp loà quét qua quét lại không phải chỉ có ở trên sân khấu mà còn lướt qua đầu đập vào mắt khán giả làm cho người ta hải hùng. Nam nữ ca sĩ ăn mặc như tụi đồng bóng không hát mà hét nhảy nhót suốt hai giờ liền. Lần thứ hai anh gặp phải buổi chiếu phim chường. Đạo diễn va nhau soang soảng, "Chường phong" rít ào ào, khán giả ô tạp, ăn hàng, nói cườì, chửi tục thoải mái. Trong khung cảnh chẳng chút thơ mộng đó ái tình bị đẩy xuống thế hạ phong chẳng cất đầu lên nổi.

Về thôn quê ư? Anh chị cũng đã thử. Từ khi nông thôn ta được điện khí hoá kiếm một chỗ tối tắm thực khó. Ai đời ở nhà quê mà nửa đêm đường sá bờ bụi sáng trưng. Thêm một cái khó nữa là hình như chó ở nhà quê khôn hơn chó thành thị. Chó thành thị nuôi để làm cảnh, nuôi để chơi, để khoe chó mà cũng để khoe của. Chó thành phố có nhiều con không biết sữa hoặc là sữa rất lỏng, có con hiền như cục bột, thấy người lạ vào nhà chạy tới mừng rỡ. Vào nhà người Huế thấy khách khép nép chủ nhà thường nói: "*Con chó ni không rặng mô!*" Khách đừng tưởng con chó không có rặng mà đùa có ngày bị tấp rách quần! Chó nhà quê khôn hơn. Ở nhà quê người ta nuôi chó để dùng vào rất nhiều việc, giữ nhà, làm công tác vệ sinh dọn dẹp môi trường do mấy đứa bé con làm bậy ra. Chó nhà quê luôn luôn "mãi sắc cảnh giác" thấy người lạ chạy theo sữa không thôi. Một con sữa nhiều con hưởng ứng theo. Trong cảnh đó cũng rất khó cho ái tình cất cánh.

Hai anh chị loay hoay mãi chưa tìm ra cách nào, chiều hôm nay anh Nguyễn có dịp đáp ô tô ray (tàu hoá ít toa) đi vào thành phố tiễn người thân lên đường xuất cảnh. Năm giờ chiều sân ga đầy người. Họ ngồi lại từng nhóm để canh hành lý. Nguyễn không có dịp đi nhiều nên không biết tình hình an ninh trật tự ở những nhà ga khác ra làm sao, riêng ga Nha Trang được "bình bầu" là nhà ga bê bối nhất. Chỉ cần mất cảnh giác trong một tích tắc đã có tay cao thủ xuất chiêu và hành lý không có cánh vẫn cứ bay. Vì thế mà phố phường Nha Trang thường xuất hiện nhiều người đi xa xin tiền trở về quê với lý do mất hành lý. Hạng "cái bang" có khi thực nhưng thường là đêm, ăn xin nghiệp dư một thời gian rồi chuyển hẳn sang hành nghề chuyên nghiệp. Người đưa tiễn thường gặp nhiều lần người đi. Muốn tiễn người đi chỉ mất năm trăm mua cái vé. Số tiền nhỏ quá nên không ai tiếc, họ đều muốn có mặt đứng vào giây phút tàu chuyển bánh để thêm tình thân ái giữa người đi với người ở.

Gần đến giờ tàu chạy có tiếng loa mời người đi: "*Khẩn trương lên tàu ổn định chỗ ngồi!*". Cái thứ văn vẻ nửa ta nửa tàu này là bệnh dịch truyền từ ngoài vào nghe mãi rồi cũng quen chẳng còn thấy khó chịu nữa. Người lên tàu, người đứng ở sân ga lưu luyến không rời tay nhau. Trong cuộc sống có nhiều khung cảnh, nhiều giây phút mà sự buông thả là tất nhiên và được mọi người thông cảm chấp nhận, không ai lên án cả. Cơ hội đó chính là lúc còi tàu rúc lên và bánh sắt chuyển động quay vòng đầu tiên, tình cảm trào dâng tới đỉnh điểm rồi vỡ oà ra không thể cầm lại được, những cặp vợ chồng trẻ, những đôi tình nhân quên tất cả phong tục tập quán rụt rè, khép kín của người đồng phương, quên hổ ngươi, quên cả những con mắt xa lạ và tọc mạch bao quanh mình, họ hôn nhau. Những cái hôn không cầm lại được tuôn trào, nồng nàn thấm thiết. Những cái hôn kéo dài theo bánh xe quay và theo chân người tiễn cùng với sự cố rướn người xuống dưới của người đi. Hình như anh chàng lái tàu hôm nay là tay rất am hiểu tâm lý, anh cho tàu xuất phát rất chậm, tăng tốc còn chậm

hơn nữa để giúp cho những cặp uyên ương có chút thời gian quý báu trao lời căn dặn với những chiếc hôn tiễn biệt chạy theo con tàu.

Nguyễn và Lý là một trong những người tận hưởng dịp may hiếm có này. Lúc đầu họ không ngờ, sau thấy chung quanh người ta đều làm như thế cả nên họ cũng làm. Chao ơi cái hôn mới ngọt ngào làm sao! Tàu đã khuất xa chị Lý còn đứng chờ vợ sững sờ như người mất hồn. Anh Nguyễn ở trên con tàu cố gắng chòm người nhìn ngược về sau nhìn bóng vợ chìm dần trong đám đông mà lòng bồi hồi xúc động. Vào đến nơi anh gọi điện về báo tin ngay và giờ trở lại Nha Trang. Chị Lý tới ga từ lúc trời còn mờ tối. Năm giờ sáng tàu đến, dưới ánh đèn sân ga vàng vọt hai người lại ôm nhau trong khung cảnh sương mù lãng đãng rất nên thơ.